

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR WELZIJN, GEZONDHEID EN GEZIN

VERGADERING VAN WOENSDAG 15 MEI 1996

Interpellatie van mevrouw Vera Dua tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over buitenschoolse kinderopvang

Interpellatie van mevrouw Yolande Avontroodt tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over zijn voorstellen inzake buitenschoolse kinderopvang

VOORZITTER : Mevrouw Trees Merckx-Van Goeij

- *De interpellatie wordt gehouden om 11.50 uur.*

Interpellatie van mevrouw Vera Dua tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over buitenschoolse kinderopvang

Interpellatie van mevrouw Yolande Avontroodt tot de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over zijn voorstellen inzake buitenschoolse kinderopvang

De voorzitter : Aan de orde zijn de samengevoegde interpellaties van mevrouw Dua tot de heer Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over buitenschoolse kinderopvang en van mevrouw Yolande Avontroodt tot minister Martens, over zijn voorstellen inzake buitenschoolse kinderopvang.

Mevrouw Dua heeft het woord.

Mevrouw Vera Dua : Ik bevind me in een zeer vervelende positie. Bij het binnenkomen hoorde ik de minister reeds zijn antwoord op mijn interpellatie geven. Ik dacht dat we een duidelijke afspraak hadden over de regeling van de werkzaamheden.

U vroeg me mijn interpellatie twee weken uit te stellen zodat iedereen ze kon lezen en om ze dan te koppelen aan de bespreking van de beleidsbrief. Ik kreeg bovendien op het laatste moment te horen dat ik deze voormiddag twee interpellaties had. Dat is toch niet de gewone gang van zaken ? Daardoor heb ik de uiteenzettingen en discussies hier gemist. Mag ik vragen dat dit in de toekomst beter en anders wordt geregeld ?

Minister Luc Martens : Ik heb u en mevrouw Avontroodt bedankt voor uw interpellatie, want u hebt me werkelijk geholpen bij mijn beleidsbrief.

Mevrouw Vera Dua : Mijn interpellatie en die van mevrouw Avontroodt hebben fundamenteel met die beleids-

brief te maken en toch worden ze achteraf besproken. Ik vraag nadrukkelijk om dit in de toekomst te vermijden.

De voorzitter : Bij het begin van deze vergadering is die afspraak opnieuw besproken. Het agenderen van interpellaties gebeurt altijd zo snel mogelijk. Ik kan u verzekeren dat we heel wat tijd besteden aan de planning en regeling van de vergaderingen.

Rond het thema buitenschoolse kinderopvang waren twee vragen : heeft de minister al een beleidsbrief klaar, en wanneer kunnen we die bespreken ? Als de beleidsbrief van de minister de discussie kan verruimen, zijn we daar blij mee. We proberen in deze commissie de belangrijke thema's in de eerste plaats te behandelen via gedachtenwisseling en pas in extremis via interpellaties en vragen om uitleg. Die doen ons immers weer strikt het Reglement volgen.

Parlementsleden hebben uiteraard het recht interpellaties in te dienen. De afspraak was : als de beleidsbrief bij het parlement is ingediend, kunnen we hier ook de discussie voeren. De interpellaties waren al ontvankelijk verklaard en daarom wil ik ze nu toevoegen aan de discussie. Dit debat is trouwens niet rond, het zal opnieuw aan bod komen. Laat ons bekommerd zijn om de grond van de zaak en de interpellaties houden.

Mevrouw Vera Dua : Ik wil niet eindeloos over de werkzaamheden praten. In elk geval vind ik het vervelend de discussie opnieuw te openen als ze al gevoerd is.

Mijn interpellatie is gebaseerd op uw ontwerp van beleidsbrief, mijnheer de minister. Ik ben geen lid van deze commissie, maar ik heb met de werkgroepen intensief gewerkt rond buitenschoolse kinderopvang, vandaar mijn interesse. Dit dossier is zeer rijp, om niet te zeggen overrijp. We hadden de Rondetafelconferentie, de vorige beleidsbrief, de resultaten van de Kwaliteitscommissie en niet te vergeten de goedgekeurde resolutie van het parlement.

Minister Luc Martens : Die staat nu in mijn beleidsbrief. Mijn collega's van de SP hadden mij op de vingers getikt, dat ik de geschiedenis geweld aandeed.

Mevrouw Vera Dua : Het is misschien niet zo'n fantastische gebeurtenis, maar de resolutie werd goedgekeurd met een consensus over de partijgrenzen heen. Ik wil nog eens herhalen waarover er een politieke consensus was.

Er bestaat een reële vraag naar buitenschoolse kinderopvang en het huidige aanbod voldoet niet. Het is versnipperd in een veelheid aan initiatieven. De buitenschoolse kinderopvang moet beter worden uitgebouwd en gestructureerd. Een tweede punt waar het parlement belang aan hechtte, is dat het kind steeds het uitgangspunt moet zijn. Dat punt is in uw beleidsbrief terug te vinden als intentie, maar minder in de concrete maatregelen. Kwaliteitsgaranties moeten structureel worden ingebouwd. Er bestaat verder geen discussie meer over dat het lokaal niveau belangrijk is. Als vierde punt vroegen we om een regelgeving om de buitenschoolse kinderopvang te structureren. Mevrouw Demeester kreeg de opdracht die regelgeving en structuur uit te werken om zowel de bestaande als de nieuwe initiatieven te kaderen en te subsidiëren. Het doel was uiteraard meer éénvormigheid.

We formuleerden ook doelstellingen rond de vorm en de organisatie van de initiatieven. Ik citeer uit de goedgekeurde resolutie. De buitenschoolse kinderopvang wordt het best georganiseerd via pluralistische netoverschrijdende initiatieven, buiten de schoolsfeer, waarbij de opvang van kinderen gebeurt door pedagogisch geschoold personeel, in een kindvriendelijke omgeving met aangepaste infrastructuur. Einde citaat. We wachtten op de nieuwe minister, op zijn initiatieven aansluitend op deze consensus. Uw beleidsbrief verbaasde ons, mijnheer de minister, dat weet u intussen. Ook collega's van u waren op hun tenen getrapt. Minister Van den Bossche was niet gelukkig met uw beleidsbrief.

Minister Luc Martens : Minister Van den Bossche ging gisteren akkoord met mij.

Mevrouw Vera Dua : Ik heb het nog steeds over uw ontwerp van beleidsbrief, ik kom nu tot de tweede versie. In die tweede versie vind ik nog steeds enkele ideeën terug die afwijken van de consensus.

Dat gaat vooral over : wie kan buitenschoolse kinderopvang organiseren ? Wie krijgt dan subsidies ? Hoe moet dat gebeuren ? U hanteert een principe dat de Chinese leider Mao ooit formuleerde : laat honderd bloemen bloeien. U weet wat daarvan terecht kwam, namelijk de culturele revolutie. Dat hebben we in de buitenschoolse kinderopvang niet nodig. Het lijkt mooi op papier maar de sector vraagt om duidelijkheid en die geeft u niet. U institutionaliseert de onduidelijkheid.

Ik vermoed dat een aantal belangengroepen zich nooit echt hebben kunnen inschrijven in de resultaten van de Kwaliteitscommissie. Ze hebben bij de Rondetafelconferentie geprobeerd andere accenten te leggen in de buitenschoolse kinderopvang. Ze hebben op geen enkel niveau hun slag thuisgehaald. Het gaat om twee belangrijke groepen : de jeugdwerking en de scholen. De jeugdwerking wil inderdaad geïntegreerd worden in deze problematiek.

Jeugdwerking hoort volgens mij niet thuis in een beleidsbrief over buitenschoolse kinderopvang. Jeugdwerking moet gesubsidieerd blijven maar ze streeft andere doelstellingen na dan de buitenschoolse kinderopvang. Jeugdwerking organiseert ook activiteiten voor jongeren buiten de schooluren maar de finaliteit is totaal verschillend. De twee vullen elkaar perfect aan maar mogen niet worden vermengd. Hun dynamiek en eigenheid blijft het best gescheiden en daardoor behouden.

De tweede belangengroep zijn de scholen. Bepaalde scholen zijn niet direct geïnteresseerd in netoverschrijdende initiatieven. Andere scholen of schoolnetten willen juist wel mee op de boot springen om een concurrentievoordeel te halen op het ander net. Dit is niet correct. Buitenschoolse kinderopvang wordt het best buiten de schoolsfeer georganiseerd, anders wordt het een voortzetting van de lessen. De kinderen hebben juist een onderbreking en ontspanning nodig. Kleinschalige projecten buiten de school krijgen mijn voorkeur. Kortstondige bewaking mag gerust door de school gerealiseerd worden. Dat is heel wat anders dan urenlange opvang na de les en op vrije dagen.

De leerkrachten zijn zeer ongerust en vroegen me op studiedagen om deze kinderopvang niet bij hun takenpakket te voegen. U zegt dat dit niet het geval zal zijn. Dat is een hele geruststelling. Dat betekent wel dat scholen tot aanwervingen zullen moeten overgaan om de buitenschoolse opvang te verzekeren. In de meeste scholen wordt op dit moment de opvang verzorgd door het onderhoudspersoneel. Zelfs in de school van mijn dochter vangen de poetsvrouwen de kinderen op.

Minister Luc Martens : Wij hadden thuis een uitstekende poetsvrouw, die niet alleen poetste, maar als Bobonne werd aangesproken.

Mevrouw Vera Dua : Ik hoop dat uw beleidsbrief geen pleidooi is voor de inschakeling van bobonnes voor de opvang.

Minister Luc Martens : We mogen ook niet veralgemenen en stellen dat het de poetsvrouwen zijn die de buitenschoolse opvang verzekeren.

Mevrouw Vera Dua : Mijnheer de minister, in verschillende scholen is dat wel het geval. Die mensen proberen dat goed te doen, ik heb daar veel respect voor.

Minister Luc Martens : We moeten ons hoeden voor veralgemeningen. We kennen meestal een drietal scholen en baseren daarop ons oordeel over de schoolorganisatie in de rest van Vlaanderen. We moeten genuanceerder oordelen over de werkelijke gang van zaken.

Mevrouw Vera Dua : De vakbonden gaven me dezelfde signalen. Het is blijkbaar de bedoeling om bijkomende aanwervingen te doen om buitenschoolse kinderopvang te organiseren. In hoeverre is dit financieel haalbaar voor kleine, individuele scholen ?

Netoverschrijdende initiatieven, waar meerdere scholen in overleg met de gemeente de opvang organiseren, lijken me aangewezen. De nu bestaande netoverschrijdende initiatieven zoals in Sint-Niklaas en Limburg, werken goed. De scholen moeten misschien worden verplicht om met andere scholen te overleggen.

Minister Luc Martens : Ik ben niet erg dwangmatig, dat is één van mijn problemen.

Mevrouw Vera Dua : Ik denk dat de dwangmatigheid bij de schoolnetten zelf bestaat. Men wil niet ingaan op samenwerkingsakkoorden met andere netten. Dat moet worden doorbroken.

Er is ook onduidelijkheid over het inschakelen van onthaalouders in de buitenschoolse opvang. In de praktijk gebeurt dat. Die onthaalouders zijn echter niet echt geïnteresseerd. Voor hen is het een extra belasting, die niet volwaardig wordt betaald.

Minister Luc Martens : Hoe kan dit worden gereorganiseerd ? Ik heb een afkeer van veralgemeningen : het spreken over dé diensten, dé onthaalmoeders. De meningen zijn daarover verdeeld. Ik ben voorstander van het vrij initiatief. Als iemand ook kinderen van de lagere school wil opvangen, laat die dat dan doen.

Mevrouw Vera Dua : Ik ben ook voorstander van zoveel mogelijk initiatieven, maar ik verwacht wel dat een minister een structuur kan bieden aan een ongestructureerd en chaotisch werkveld. De onduidelijkheid en het chaotisch karakter leiden immers vaak tot gebrek aan kwaliteit.

Minister Luc Martens : In de beleidsbrief is er geen sprake van een chaotisch karakter. Er is een kwaliteitscharter, gebaseerd op plaatselijk overleg. De gemeente is de motor en het overlegplatform. Voor het eerst in Vlaanderen zullen we alles duidelijk in kaart brengen.

Mevrouw Vera Dua : Het kwaliteitscharter is een zeer onduidelijke formule. Het gaat om vrijblijvende verbintenissen.

Minister Luc Martens : Die zijn helemaal niet vrijblijvend. We stappen wel af van bepaalde vormvereisten. Momenteel houden inspecteurs zich bezig met het opmeten van lokalen en worden soms waardevolle initiatieven gewei-

gerd omdat hun lokalen een halve vierkante meter te klein zijn. Ik wil niet meespelen met dergelijke idiotieën. We moeten met wijsheid oordelen.

Mevrouw Vera Dua : In de praktijk worden soms de verkeerde zaken gecontroleerd. De diensten van Kind en Gezin mogen de controleprocedures wel eens evalueren. Het kwaliteitscharter is te vrijblijvend en wijkt sterk af van de voorstellen van de kwaliteitscommissie, die opteede voor pedagogisch geschoold personeel. Dat is niet onbelangrijk.

Minister Luc Martens : Mijn moeder was dienstbode op een kasteel. Ze was de dochter van een kleine boer en moest bij een kasteelheer gaan werken. Ze voedde de kasteelheer, namelijk de burgemeester van Maldegem, en ook haar eigen kinderen op. Ze volgde alleen lagere school maar was een moeder met een groot hart. Ik ken geschoolde pedagogen waar ik mijn kinderen liever niet aan toevertrouw. Een diploma garandeert geen pedagogische kwaliteiten.

Mevrouw Vera Dua : Dat is plat, mijnheer de minister. We spreken over een sector met heel veel problemen. Uw moeder was ongetwijfeld een goede opvoedster, maar dat is geen argument om voor de buitenschoolse opvang van duizenden kinderen af te zien van kwaliteitseisen.

Minister Luc Martens : Een diploma kan niet de enige kwaliteitseis zijn. Bij een bezoek aan Stekelbees bijvoorbeeld, merkte ik dat werklozen in opleiding prima werk leveren.

Mevrouw Vera Dua : Ze volgden een opleiding, zoals in de voorstellen stond.

Minister Luc Martens : Dat staat ook in mijn beleidsbrief. Lees de brief met aandacht.

Mevrouw Vera Dua : Ik wil duidelijkheid over de toekomst van de bestaande initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang, en dan vooral met betrekking tot de tewerkstelling. Weerwerkers volgden vorming, vrouwen werden uit de werkloosheid gehaald. Het ging hier om een uitstekende opstapmogelijkheid. De vormingscursussen waren heel goed. Laaggeschoolden kwamen tot echte en volwaardige tewerkstelling.

In uw beleidsbrief ontbreekt een visie over dit probleem. Aanvankelijk was het de bedoeling om deze initiatieven fors uit te breiden, met een hogere tewerkstelling als gevolg. Dit zou met de gelden van het Interprofessioneel Akkoord gebeuren. In de Senaat stelde ik hierover een vraag aan mevrouw De Galan. Zij zei dat ze hierover met u had beraadslaagd, maar dat ze er verder niets kon over zeggen.

De kinderopvang zou inderdaad anders moeten worden gestructureerd, los van het federale niveau. De vakbonden zijn niet geneigd om dit onbeperkt verder te zetten,

Dua

de continuïteit van die gelden is immers onzeker. De Vlaamse regering moet dan ook een politieke beslissing nemen en fondsen voorzien op de eigen begroting. Dat is de reden voor uw stap terug in verband met initiatieven voor buitenschoolse opvang. Uw beleidsbrief is een stap achteruit. Alle gedane werk wordt van tafel geveegd, de beleidsbrief respecteert de consensus niet. Ik vraag me af of u de beleidsbrief niet gedeeltelijk moet herschrijven, aansluitend bij de bevindingen van de Kwaliteitscommissie en de beleidsbrief van uw voorganger.

De voorzitter : Mevrouw Avontroodt heeft het woord.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, tot hiertoe kregen we twee beleidsbrieven. De eerste op 25 maart, de tweede op 14 mei. Minister Martens is de derde minister op rij die dit thema aankaart. Het komt over alsof de dirigent en de eerste viool de eerste partituur niet konden lezen. Er werd een tweede partituur geschreven, waarbij de minister ons de rol heeft toebedeeld van grote trom of contrabas, instrumenten die achteraan staan. Ik denk dat er uiteindelijk een rol moet worden toegekend aan alle orkestleden.

Ik ben op zoek gegaan naar de dissonanten tussen de eerste en de tweede partituur. Ik zet ze op een rijtje. De eerst aangebrachte correctie was dat specifieke initiatieven verdere kansen moesten krijgen. De minister sluit niet uit dat er nieuwe initiatieven worden bijgecreëerd. De tweede dissonant was de aanpassing van de volgorde op elke bladzijde. Waar de scholen op de eerste plaats stonden, zijn die stelselmatig naar de derde of zo goed als laatste plaats verschoven. Ik stel vast dat kinderopvang in de scholen populair is bij de ouders. Dat zinnetje werd geschrapt, waarschijnlijk met de nodige druk van de eerste viool.

Mijns inziens is het wel heel belangrijk dat de krachtlijnen en de contouren nauwelijks werden gewijzigd. Deregulering is de leidraad, niet het opstapelen van regeltjes. Hierin kunnen we ons volkomen in terugvinden. De minister heeft zopas ook duidelijk gezegd dat het niet de bedoeling is dat we ons vergalopperen in een té strikte regulering.

In verband met de kwaliteit benadrukt u nu meer het feit dat het belangrijk is de lokale overheid zélf te responsabiliseren en de initiatieven op zichzelf te laten draaien. Mijn vraag is dan hoe u dit denkt te doen. Naast het feit dat u ze wilt responsabiliseren, pleit u ook voor steun vanuit Kind en Gezin. Betekent dit inspectie ? Verder blijft u ook nogal vaag wanneer u stelt dat alle initiatiefnemers moeten worden gestimuleerd om aan de kwaliteitsverwachtingen van het charter te voldoen. Ik denk dat u hieromtrent toch iets concretere bewoordingen zou kunnen gebruiken.

Ik heb ook een aantal opmerkingen in verband met veiligheid en gezondheid. Er is bijvoorbeeld een bepaling die uitgaat van het aantal vierkante meter. Ik zou eerder een aantal normen willen vooropstellen voor onder meer het stofvrij maken van die lokalen. Dit vind ik toch wel belangrijk, samen met een aantal andere, algemene zaken zoals het meubilair en de klimaatregeling. Het meubilair moet zoveel mogelijk ergonomisch verantwoord worden aangepast en de klimaatregeling moet men zo gezond mogelijk instellen.

In verband met het organisatorisch concept wil ik ook een aantal dingen zeggen over de vooropgestelde wijzigingen. U stelt dat het noodzakelijk is dat de verschillende initiatieven op elkaar worden afgestemd en dat ze beantwoorden aan de reële behoeften van de plaatselijke gemeenschap. Wat zijn eigenlijk die reële behoeften ? Wie zal het registreren wanneer de vraag het aanbod overschrijdt ? Emancipatorische en economische argumenten spelen hierbij uiteraard een belangrijke rol. In dit verband is het niet zo onlogisch om te veronderstellen dat in de meest bemiddelde wijken de noden misschien wel het hoogst zijn. In de wijken waar de middenklasse woont – met twee werkende ouders – zou de behoefte aan kinderopvang veel hoger moeten zijn. In sociale woonwijken, met structureel meer werklozen, zou het behoeftenplan sterk afwijkend kunnen zijn.

Het probleem voor de grote steden is hier ook al aan de orde geweest. Hoe zult u dat precies opsplitsen ? Neem bijvoorbeeld een stad als Antwerpen, met de diverse districten. Zult u het lokale overleg naar de districten overbrengen, of zult u dat werkelijk op het niveau van de stad of de gemeente laten bepalen ? Ik denk niet dat dit zo concreet in te vullen is. Het is in ieder geval nog niet concreet verwoord.

In verband met de faciliteiten met betrekking tot het werkpatroon van de ouders poneert u dat de wens om thuis te zijn op cruciale levensmomenten belangrijk is. U bestempelt het eerste levensjaar en de puberteit als belangrijke fasen. Waar wij over praten, is juist niet dat eerste levensjaar en juist niet die puberteit. Dit is mijns inziens in een beleidsbrief over kinderopvang toch een lacune.

De opvang van de kinderen na de lagere school is zeer belangrijk. Ik denk dat hier te veel de nadruk wordt gelegd op het spelelement en de huiselijke sfeer. Kinderen die uit de lagere school komen, moeten ook aandacht leren hebben voor hetgeen daarmee samenhangt : onmiddellijk hun huistaken kunnen maken en dies meer. (*Opmerking van mevrouw Vera Dua*)

Toch wel, ik denk niet dat het wenselijk is dat kinderen tot zeven uur moeten blijven en dat ze, als ze daarna thuishkomen, nog aan huiswerk moeten beginnen.

Avontroodt

In verband met de puberteit betreur ik het dat het jeugdwerk in het lokaal overleg het leeuwendeel niet meer toebedeeld krijgt. U hebt op bladzijde 26 een hele paragraaf geschrapt omtrent dat jeugdwerkbeleid. Dit vind ik toch wel zeer jammer. Alle studies wijzen uit dat er problemen opduiken bij de 12- of 13-jarigen. (*Opmerking van minister Luc Martens*)

Dat is natuurlijk geen buitenschoolse opvang, maar ik denk niet dat u het zo stringent mag bekijken. Als men het echt in het lokaal overleg wil inplanten, moet men die continuïteit verzekeren. Ik betreur het dat we dit in de tweede versie veel minder duidelijk terugvinden.

Er is ook nog een derde luik in de algemene bespreking. In uw beleidsbrief vind ik niets over de vraag naar een echte, reële behoefte, namelijk de vraag naar een vorm van thuisopvang. Voor snipperdagen kan men nog zeggen dat die initiatieven daar ook nog voor moeten inspringen. Voor zieke kinderen wijst de praktijk echter uit dat de meeste mensen niet onmiddellijk met een goede oplossing voor de dag kunnen komen. In het geheel van uw beleid ontbreekt dus de bespreking over een vorm van thuisopspasdienst. Dit is een lacune in uw beleidsnota.

De initiatiefnemer voor het lokaal overleg is de gemeente. Als ik het goed begrijp moet de gemeente in het lokaal overleg stimulerend optreden met betrekking tot het genereren van de financiële middelen. Het is voor ons niet ondenkbaar dat dit gemeentelijk overleg eerder op basis van de politieke kleur van het initiatief dan op basis van de behoeften of de kwaliteit zal oordelen of een initiatief al of niet in aanmerking komt. Hoe moet hierover worden geoordeeld als het gaat om een zuiver privé-initiatief? De beleidsnota stelt immers zelf uitdrukkelijk dat Kind en Gezin kwaliteitsbewakend zal optreden.

Hier kom ik dan bij de vraag naar de rol van Kind en Gezin. U hebt daar ook het derde punt geschrapt. Ik ga akkoord met hetgeen ik lees over de provinciale cel, die aan begeleiding doet, en met de sleutelfuncties kwaliteitsbevordering en kwaliteitsbewaking. U hebt echter niet geantwoord op de vraag of die functie ook binnen het onderwijs door Kind en Gezin moet worden waargenomen. U hebt ook niet verwezen naar jeugd en sport. De derde paragraaf – over de erkenning – hebt u geschrapt. Bedoelt u hiermee dat de erkenning door Kind en Gezin niet langer de voorwaarde zal zijn?

In verband met de initiatieven inzake buitenschoolse opvang hebt u uitvoerig geantwoord in de algemene bespreking, dat alle scholen op gelijke wijze moeten worden behandeld. Dit staat zeer duidelijk in die tweede versie.

Ik wil ook nog iets zeggen over de opleiding, de professionalisering en de vrijwilligers. De vorming en de opleiding

van de medewerkers moeten worden gestimuleerd. U hebt daar nu bij geschreven: niet alleen in functie van een kwaliteitsvolle opvang, maar in functie van het bieden van kansen voor opleiding en tewerkstelling van mensen met weinig kansen op de arbeidsmarkt. We pleiten niet voor een professionalisering van de mensen die voor die opvang moeten instaan. Ik denk wel dat het volgen van een vormingscursus met aandacht voor eerste hulp bij ongevallen zeker aan te raden is.

U hebt zelf al gezegd dat de timing die in uw vorige beleidsbrief werd vooropgesteld niet langer kan gelden.

In het interpellatieverzoek stonden een aantal vragen. Eerste vraag: welke van de kwaliteitsgaranties – omkaderingseisen en organisatorische eisen – van de Kwaliteitscommissie zal de minister kiezen bij de concrete uitwerking van de beleidsintenties?

De tweede vraag was de volgende. Binnen de meerderheid lijkt nogal wat onenigheid te bestaan over het beleidsplan van de minister. Er bestaan duidelijk verschillende ideeën over de kwaliteitsvoorwaarden, de buitenschoolse opvang en het opleidingsniveau. We kunnen dus de politieke haalbaarheid van uw voorstellen in vraag stellen. Ik denk echter dat dit grotendeels is opgelost, gezien de antwoorden van de minister en gezien de inhoud van de tweede versie van de beleidsbrief.

De derde vraag gaat over de toekomst van de bestaande initiatieven. De federale overheid heeft beslist om niet langer middelen ter beschikking te stellen uit het Fonds voor Collectieve Uitrusting en Diensten. Hoe ziet de minister de financiering van de bestaande initiatieven? Is hiervoor een budget ingeschreven?

Een vierde vraag handelt over de financiering van de buitenschoolse opvang. Totnogtoe waren er onvoldoende middelen voorhanden om de buitenschoolse opvang te financieren.

De vraag om het aanbod van tewerkstellingsprogramma's te vergroten, hebt u misschien al beantwoord. Zou u dit antwoord toch nog eens duidelijk kunnen toelichten? Op hoeveel middelen rekent u hiervoor?

De voorzitter: Mevrouw Van Cleuvenbergen heeft het woord.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik denk dat het zinvol is om tijdens deze discussie terug te grijpen naar het gesprek van daarnet. Ik weet immers uit ervaring dat het een tijdje duurt voor we het verslag over de discussie over de beleidsbrief zullen ontvangen.

Deze bijgestuurde beleidsbrief heeft alleszins een aantal zaken opgehelderd. In de sector heerste er enige onrust, die meestal ontstond op basis van misverstanden. Dat is nu verholpen. Ik zal slechts enkele punten te berde bren-

Van Cleuvenbergen

gen. Vooreerst wil ik iets zeggen over de kwaliteit, en over de kwaliteitscontrole. Er werd hier gesproken over negatieve ervaringen met Kind en Gezin. Wat Limburg betreft, wil ik dat formeel loochenen. In die provincie zijn er duidelijke afspraken gemaakt. Men zal er niet enkel de beschikbare oppervlakte bekijken. Men zal er nagaan hoe de infrastructuur is uitgebouwd. Men zal er controleren of het spelelement is ontwikkeld. Men zal er nagaan of er spelprogramma's zijn opgemaakt, enzovoort.

Ik ben van oordeel dat men niet altijd huiswerk kan opleggen. De buitenschoolse kinderopvang moet worden georganiseerd in het belang van het kind. Dat belang, en de keuze van het kind zelf, moeten centraal staan. Welnu, als kinderen van een bepaalde school geen huiswerk hebben, dan mag men dat ook niet opleggen. Verder wordt ook het personeel gecontroleerd. Men controleert de door hen behaalde kwalificaties, en men gaat na of ze zich bijschoolen. Ik denk dus dat er in de praktijk kwaliteitsnormen worden gehanteerd. Het komt er nu op aan om deze praktijk te veralgemenen naar andere streken.

Ik wil ook iets kwijt in verband met de overlegprocedure. Die procedure is in Limburg erg strikt van aard. En toch merk ik, uitgaande van mijn ervaring in de raad van bestuur van zo'n plaatselijk initiatief, dat ik nooit enthousiasme zou kunnen opbrengen voor die Limburgse initiatieven. Maar als ik mijn ervaring als lid van de raad van bestuur van de provinciale commissie overzie, dan ben ik wél enthousiast. Ik zeg dit om te verduidelijken dat een initiatief slechts waard is wat de mensen die erachter staan waard zijn. Dat is belangrijk. Ik kan me bijgevolg indenken, mijnheer de minister, dat u niet te stringent wilt zijn. Iets koste wat het kost willen doen als er terzelfdertijd op het terrein daartoe geen bereidheid bestaat, leidt tot problemen. Men moet dat voor ogen houden. Want de gemeenten spelen een heel belangrijke rol – misschien niet als inrichters, maar dan toch wel als overlegstructuur. Ik zou niet willen meemaken dat een bestaand initiatief wordt stopgezet omdat na een coalitiewissel de geldkraan werd toegedraaid. Dat was een half jaar geleden ergens het geval. Daarom hoop ik dat de concrete uitwerking er snel komt. We moeten ervoor zorgen dat de initiatieven voldoende middelen krijgen voor de volgende gemeenteraadsverkiezingen, om te beletten dat ze worden misbruikt in een spel van politiek opbod.

Het Jeugdwerkbeleidsplan steunt op een studie van het aanbod op plaatselijk vlak. Dat plan richt zich op jongeren vanaf 6 jaar. Niet alle kinderen die voor buitenschoolse kinderopvang in aanmerking komen, behoren dus tot de doelgroep van dit plan. Het heeft geen zin de studie waarop het plan steunt, opnieuw uit te voeren. We moeten wél, met het oog op een buitenschools kinderopvangbeleid, daaruit conclusies kunnen trekken.

Ten tweede, we weten dat de Jeugdwerkbeleidsplannen in 1998 opnieuw aan de orde zullen komen. Ik denk dat het daarom zinvol is om nu overgangsmatregelen te nemen. Ik ga niet akkoord met de opvatting dat het Jeugdwerkbeleidsplan moet instaan voor de buitenschoolse kinderopvang. Beide beleidsaspecten moeten daarentegen wel op elkaar worden afgestemd.

Ten slotte, wat de zogenaamde IBO's betreft, stel ik voor om naar aanleiding van deze bezinningsronde de naam te wijzigen. Zo'n naamswijziging zou aangeven dat we een nieuw tijdvak binnentreden. Waarom spreken we niet over de BKO – de Buitenschoolse Kinderopvang? Ik geloof dat zo'n benaming toch duidelijker is. In de bestaande initiatieven werken mensen in een grote verscheidenheid van statuten: Weerwerkers, Gesco's, enzovoort. Dat is slecht, want zo'n toestand leidt tot een groot verloop. Op sommige plaatsen werken PWA's die nu geen opleiding kunnen volgen. Want om zo'n opleiding te volgen moet men Weerwerker zijn. Dat alles leidt ook tot grote praktische problemen. U sprak over PWA's die 's ochtends 1 of 2 uren opvang verzorgen, en op die wijze maandelijks 40 arbeidsuren presteren. Ik stel toch ook vast dat de vakantieperioden piekperioden zijn. In sommige gemeenten worden dan jobstudenten aangeworven. Het gaat om mensen die een of ander monitorbrevet hebben, of een pedagogische opleiding volgen. Ik denk dat ook in die piekperioden PWA's, die daar zin in hebben en daarvoor opgeleid werden, zinvol werk zouden kunnen leveren. Daarom moet mijns inziens de uren-per-maand-regeling van deze mensen worden herzien. Dat zou kunnen leiden tot een regeling op jaarbasis, naar analogie met de regeling in de fruitsector.

Ik wil nog iets kwijt over mijn stokpaardje: de kinderverzorgers en -verzorgsters, die een eerder lage kwalificatie hebben, moeten wachten tot ze uitkeringsgerechtigd zijn alvorens ze aan dit systeem kunnen deelnemen. Kortom: al deze initiatieven zouden, vanuit personeelsaspect bekeken, toch eens moeten worden gestroomlijnd.

De voorzitter: De heer Swennen heeft het woord.

De heer Guy Swennen: Ik zal erg kort zijn, mijnheer de minister. Ik heb van u vandaag tweemaal een antwoord gehoord in verband met de kwaliteit en het kwaliteitscharter. U zegt dat dit charter geldt voor de IBO's, maar niet voor andere buiten- of naschoolse opvanginitiatieven. U hebt dat misschien niet zo letterlijk gezegd, maar dat heb ik toch zo begrepen.

Minister Luc Martens: Sta me toe om alle onduidelijkheid weg te werken. Het kwaliteitscharter is van toepassing op iedereen die in de buitenschoolse kinderopvang actief is. Op iedereen!

De voorzitter: Mevrouw Becq heeft het woord.

Mevrouw Sonja Becq : Ik wil nog iets zeggen over dat kwaliteitsaspect. Welke houding zal men aannemen ten aanzien van spontaan ontstane initiatieven, die ook kwalitatief hoogstaande opvang kunnen leveren, maar niet in dat gemeentelijk overleg betrokken zijn ?

Minister Luc Martens : Waarom worden ze daarin niet betrokken ?

Mevrouw Sonja Becq : Omdat in vele gemeenten er partners worden uitgekozen.

Minister Luc Martens : Neen, er wordt geen keuze gemaakt. Iedereen die het charter aanvaardt, neemt deel aan het overleg. Het statuut van waaruit men initiatieven neemt, doet niets ter zake.

Mevrouw Sonja Becq : Maar de mogelijkheid bestaat dat mensen of groepen iets organiseren, maar zich niet aan het charter onderwerpen.

Minister Luc Martens : Wie het charter niet aanvaardt, schuift niet aan aan de onderhandelingstafel. Dat is juist. Ik begrijp niet dat sommigen zeggen dat bepaalde initiatiefnemers niet aan het overleg zouden mogen deelnemen.

Mevrouw Sonja Becq : Ik denk dat bij het vaststellen van de kwaliteitsgaranties er veel aandacht moet gaan naar de plaats waar die opvang wordt georganiseerd. Ook met de leeftijd van de kinderen moet daarbij rekening worden gehouden. Naargelang de leeftijd van de op te vangen kinderen moeten andere eisen worden gesteld inzake infrastructuur, personeel, enzovoort. Voor grotere kinderen is minder personeel nodig ; voor kleinere kinderen is meer en anders geschoold personeel nodig. Kinderopvangthuizen waar nu ook kinderen tot 12 jaar terecht kunnen hebben vandaag problemen, omdat hun personeel – kinderverzorgsters en kleuterleidsters – niet echt opgeleid is om deze grotere kinderen op te vangen.

Ik heb ook vragen met betrekking tot het gemeentelijk overleg. Wat gebeurt er als de gemeenten in gebreke blijven, en geen coördinerende initiatieven nemen ? Mogen mensen dan zelf die coördinatie organiseren, naar analogie van wat er in het kader van het Jeugdwerkbeleidsplan gebeurt ? En kan men in dat geval nog op financiële middelen van de overheid een beroep doen ? Verder moeten er garanties zijn dat er tijdens het overleg op gemeentelijk vlak een consensus wordt bereikt, en dat de gemeenteraad erover waakt dat haar beslissing op basis van dat akkoord wordt nageleefd. Want we moeten vermijden dat een school, die bijvoorbeeld over buitenschoolse opvang op enige afstand van de school beschikt, later nog wordt verplicht om elders een opvang te organiseren als daar om wordt gevraagd.

Over het personeelsvraagstuk werd hier gezegd dat mensen, tewerkgesteld in tijdelijke statuten, aan de slag moe-

ten kunnen blijven. Ook moeten PWA'ers een opleiding kunnen volgen. Er moet ook worden gezorgd voor de nodige continuïteit. Weerwerk wil elk jaar opnieuw mensen een kans geven. Maar ik denk dat continuïteit, en de gestadige opbouw van enige knowhow ter zake erg belangrijk is.

De voorzitter : Mevrouw Lindekens heeft het woord.

Mevrouw Kathy Lindekens : Mijnheer de minister, u spreekt over het privé-initiatief, en zegt dat iedereen gelijke kansen moet krijgen. U wilt een afbeelding van een beertje als kwaliteitslabel aan de schoolpoort bevestigen. Daaruit leid ik toch af dat u stelling wilt nemen, en dat u de scholen aanmoedigt om dat zelf ter harte te nemen ?

Minister Luc Martens : Dat is niet zo. Ik had ook kunnen zeggen dat dit beertje aan de deur van de IBO moet worden bevestigd. Ik kom zelf uit het onderwijs. Welnu, ik ken de sector : u mag daar niets uit afleiden. Iedere betrokkene die deelneemt, zal zo'n beertje krijgen.

Mevrouw Kathy Lindekens : De heer Vandendriessche heeft gesproken over het overleg met de OCMW's. Ik kan begrijpen dat u zegt dat ze zich aan hun essentiële opdrachten moeten houden. Ik vraag me wel af of het niet nuttig zou zijn om partners in te schakelen die gevoelige of zwakke plekken kunnen aanduiden. Buitenschoolse kinderopvang kan, sociaal gezien, toch van wijk tot wijk verschillen. Anders gesteld : een extra dosis warmte kan ook een kwaliteitsaspect vormen.

De voorzitter : Minister Martens heeft het woord.

Minister Luc Martens : Met uw goedvinden zou ik mijn antwoord willen opbouwen rond de opmerkingen van beide interpellanten. Dat neemt natuurlijk niet weg dat de opmerkingen van mevrouw Lindekens, mevrouw Becq en mevrouw Van Cleuvenbergen terzijde worden geschoven. We zullen het verslag van deze discussie, waarin vele nuttige opmerkingen werden gemaakt, aandachtig bestuderen. Ik wil hier herhalen wat ik al eerder heb gezegd : wie ben ik om te beweren dat ik het laatste woord hierover heb gezegd ? Maar ik wil ook niet de gevangene van het verleden zijn. Iedere zittingsperiode brengt nieuwe verbintenissen mee. We zoeken niet wanhopig naar breuklijnen. Maar we moeten de kans krijgen om bepaalde aspecten opnieuw te definiëren. En ik heb in ieder geval de ambitie om op korte termijn resultaten te boeken. Ik wens niet de derde minister op rij te zijn die er wel over praat, maar er niets aan doet.

Misschien heb ik een beetje te veel willen taquineren, mevrouw Dua, maar dat doet u zelf ook, en bijgevolg lokt u het bij anderen uit. Zo ontstaat evenwel een interactie, die niets afdoet van het feit dat we aandachtig proberen te luisteren.

Martens

Ik beken dat ik bij iedere opmerking het budget in de gaten houd. Als men bijvoorbeeld in heel het Vlaamse land een absolute uitbreiding van de IBO's wil doorvoeren, dan oogt dat mooi, maar het is budgettair niet haalbaar. Daarvoor zou nog een miljard frank extra nodig zijn. Bovendien voel ik zelf meer voor dingen die op een organische manier gestalte krijgen in de samenleving. Overheidsstructuren zonder draagvlak in de samenleving bevatten een risico tot kunstmatigheid, waarbij de identificatie tussen de lokale samenleving en de lokale partners uitblijft. Ik veronderstel dat ook uw partij voorstander is van organische ontwikkelingen. Soms spelen natuurlijk ook andere principes, die maken dat u ontrouw bent aan de basisbeginselen van de groene beweging. (*Opmerking van mevrouw Vera Dua*)

Wie de resolutie met de beleidsbrief vergelijkt, zal vaststellen dat ze op zeven van de acht punten nagenoeg eensluidend is. Enkel het dwingende karakter van netoverschrijding nemen we niet op. Om deze houding te verdedigen, zal ik een argumentum ex absurdo aanvoeren. Het voorbeeld is echter niet absurd op zich, want het gaat om een reële situatie. Gemeente X had één net, en vroeg aan mijn voorganger, minister Peeters, of ze kon beschikken over een weerwerk-gesco. Het antwoord was ontkennend, aangezien zo iets netoverschrijdend moest worden georganiseerd. In deze gemeente was dat uiteraard onmogelijk. Ik insinueer niet dat dit de algemene situatie is, maar we moeten ons hoeden om geen dingen dwangmatig op te leggen die niet in een plaatselijk overleg thuishoren.

Uw vragen zijn toegespitst op de kwaliteit, en terecht. Ik merk op dat de beleidsbrief op heel wat plaatsen aansluit bij de conclusies van de Kwaliteitscommissie, die – zoals u zelf al zei – de opdracht had om werk te leveren voor de IBO's. We zullen hun eisen respecteren voorzover dit mogelijk is. In een aantal gevallen, bijvoorbeeld in verband met de opleiding, kunnen we dit niet. We moeten opletten dat we niet terecht komen in een budgettair avontuur, door bepaalde diploma-kwalificaties te eisen. Als we kiezen voor tewerkstelling, dan moeten we er bovendien rekening mee houden dat het niet op de eerste plaats de gekwalificeerden zijn die werk zoeken. Hier ligt juist een kans om andere groepen te recyclen en terug op te leiden.

U mag er echter op betrouwen dat we op een evenwichtige manier zullen rekening houden met het kwaliteitscharter. Ook in het hoofdstuk over het lokaal overleg is de kwaliteitsdimensie aanwezig. Het element tewerkstelling wordt vanuit die optiek in de tekst opgenomen.

Op uw vraag over de houding van de Vlaamse regering kan ik met enig genoeg antwoord geven dat er wel degelijk een consensus is bereikt. Deze dinsdag is er geen enkele opmerking gemaakt. Misschien zijn er bepaalde gevoeligheden, en accenten die ik anders zou willen leggen, en re-

deneert de coalitiepartner ook zo. Ik heb echter de indruk dat het gevonden evenwicht een werkbare oplossing biedt.

U maakt zich terecht zorgen over de toekomstige financiering. Ik heb er bij de algemene bespreking al op gewezen dat ik die niet helemaal in de hand heb. Wel zullen de middelen waarover we op Vlaams niveau beschikken, trachten te bundelen. We moeten uiteraard rekening houden met de kostprijs. De bezettingsgraad bedraagt theoretisch 468 voltijdse eenheden, waarbij wel wordt gewerkt met halftijdsen. In werkelijkheid zijn er echter slechts 358. Er vloeien immers werknemers af, wiens plaats niet onmiddellijk wordt ingevuld. Met 358 eenheden is het contingent op jaarbasis echter compleet. Tot nu toe heeft minister Kelchtermans slechts een paar uitzonderingen toegelaten – oogluikend en buiten het budget. Hopen op een snelle verdubbeling, getuigt dus niet van realisme.

De kostprijs bedroeg in 1995 ongeveer 535.000 frank. Via de trekkingsrechten had men dit kunnen herleiden tot 203.000 frank. Vermits we die hebben uitgeput, zullen alle gesco's die de Vlaamse gemeenschap inbrengt, de volle 535.000 frank kosten. Dit is dubbel zoveel als ons eerste contingent. Onze uitbreidingsmogelijkheden bevatten nog een kleine marge – denk aan het plan voor de social profit – maar zijn geringer dan in de eerste fase.

Mevrouw Riet Van Cleuvenbergen : Mijnheer de minister, dat contingent van 468 voltijdse equivalenten was in feite een voorlopig contingent. Zo staat het letterlijk in de overeenkomst met de minister en de sociale partners.

Ten tweede is het normaal dat dit contingent niet helemaal is ingevuld. In Limburg zijn er heel wat aanvragen van mensen die in dit systeem willen beginnen. Het is dramatisch dat ondanks de grote vraag een aantal plaatsen openblijven. Ik begrijp dat het dom zou zijn om ze in te vullen aan de vooravond van een hervorming, maar het is niet correct om te stellen dat deze situatie het gevolg is van ziekten of overgangssituaties. In veel gemeenten is men er niet op ingegaan omdat de bijkomende omkadering, die in Limburg werd geboden, ontbrak.

Minister Luc Martens : Men had in de protocols 1066 plaatsen voorzien. Dat blijkt budgettair echter niet haalbaar. Men heeft er 465 weerhouden. De toetsing op het terrein levert een nog lager cijfer op, ten gevolge van vervangingen die te laat of helemaal niet plaatsvinden, of een inadequate infrastructuur. Er is dus een lichte mogelijkheid tot uitbreiding, maar we mogen niet te veel verwachten.

Dat betekent niet dat ik geen inspanning wil leveren. Als gemeenten voor die optie kiezen, moeten we nagaan hoe we dit kunnen organiseren.

Het overleg met mevrouw De Galan leidt vooralsnog niet tot concrete resultaten. Er is nog geen engagement van

Martens

haar kant. De bal ligt in het kamp van de sociale partners. Ik grijp iedere ontmoeting aan om hen op hun verantwoordelijkheid te wijzen. Als het sociaal-economisch leven mensen uit hun gezinnen haalt, mag dat niet alleen aan de overheid worden doorgerekend. Bij de sociale partners leeft soms het idee dat ze een creatieve tendens hebben ontwikkeld en die gedurende enkele jaren hebben gefinancierd, en dat de overheid die nu maar moet overnemen. Dat is echter geen eerlijke handelswijze. Als ze een maatschappelijke evolutie op gang zetten, moeten ze hun verantwoordelijkheid blijven dragen.

Bovendien moeten ze dit kunnen regionaliseren. Ik maak me daarover echter geen illusies. Op die manier wordt immers geanticipeerd op de regionalisering van de sociale zekerheid.

Mevrouw Vera Dua : Het ACV noemt dat zelfs een hoeksteen.

Minister Luc Martens : Ik ben benieuwd of ze dat ook zullen verdedigen. Het is gemakkelijk om vrijblijvend en bilateraal te zeggen wat men wil. Ik wil ook wel zien of ze hiervan met evenveel vuur een breekpunt maken bij het globale sociaal overleg. Ik geloof er niet erg in, maar zou me op dit punt graag vergissen.

We proberen een zekere duidelijkheid te brengen in dit landschap. De vraag is echter wat duidelijk is. Een harde structuur biedt een bepaalde vorm van duidelijkheid. Er zijn ook andere vormen : bijvoorbeeld weten waar men terecht kan, welke kwaliteit men kan verwachten, en op goed overleg kunnen rekenen. We hopen alleszins dat we u kunnen overtuigen als het decreet gestalte krijgt.

Ik ga even in op de bedenkingen van mevrouw Avontroodt. U bracht enkele waardevolle suggesties aan, ondermeer over het stofvrij maken en over de districten. Misschien kunnen we inderdaad in de grote steden de aanpak splitsen per wijk of deelgemeente. Ook uw opmerking over opvang van kinderen en pubers na de lagere school lijkt me terecht. Zoals u zei, hoeft buitenschoolse kinderopvang niet noodzakelijk speeltijd te zijn. Opvang in de huiselijke kring kan ook inhouden dat er wordt gestudeerd. Dat moeten we ook parapedagogisch concipiëren.

U wijst terecht op de problematiek van de thuisopvang. Daarop moeten we een antwoord geven als het strategisch plan voor de kinderopvang aan bod komt. Ik vraag me af wat we met zieke kinderen moeten doen. Ik hoop dat we in het plan een oplossing kunnen vinden. Dan kunnen we daarover discussiëren in deze commissie.

Sommige van uw vragen zijn erg concreet. Ik kan ze nog niet allemaal beantwoorden, omdat alles nog niet duidelijk vaststaat. Daarom is deze discussie ook leerrijk. De leden van de commissie staan immers soms dicht bij de alledaagse realiteit dan ikzelf. We zullen het land niet op

het goede spoor brengen van op het Martelaarsplein. We kunnen wel mogelijkheden scheppen, maar die moeten ter plaatse worden ingevuld.

U vroeg hoe de kwaliteitsbewaking kan worden georganiseerd. Die moet aan de hand van steekproeven plaatsvinden. Een systematische inspectie is niet vol te houden. Ik ben trouwens geen voorstander van inspecties in de vorm van controles. Misschien is het een trauma uit mijn leraarentijd. Ik vond de inspecties wel behoorlijk, maar er moet meer begeleidend en stimulerend worden opgetreden. We moeten een korps samenstellen van mensen met de juiste kwaliteiten, die dan als coördinator optreden voor Kind en Gezin. Het gaat om gekwalificeerde mensen, met een goede opleiding.

Ook de zelfcontrole is belangrijk. In de mate dat de opvang van kinderen op een kwaliteitsvolle manier plaatsvindt, en de ouders weten wat ze kunnen verwachten, ontstaat ook bij hen een groeiende belangstelling en zin voor verantwoordelijkheid. Zij zijn het best geplaatst om te kunnen oordelen of er goed werk wordt afgeleverd, en moeten weten waar ze terecht kunnen als dit niet het geval is.

Wat zijn de reële behoeften ? Dat is een terechte vraag, maar ze zijn moeilijk te meten. Ze worden door een groot aantal maatschappelijke factoren bepaald. We hebben die aangegeven in de beleidsbrief. Het is onmogelijk om een cijfer te geven. We kunnen natuurlijk nagaan hoeveel kinderen op dit moment onderwijs genieten, maar kennen daarmee de gezinssituaties nog niet.

Mevrouw Lindekens vroeg hoe precair sommige situaties zijn. Dat kunnen we onmogelijk centraal inschatten en beoordelen. Die inschatting dient ter plaatse te gebeuren. Ik kan me inbeelden dat het OCMW op dat punt een belangrijke hulp kan betekenen.

Ik heb niet gezegd dat ze niet mee aan tafel kunnen zitten. Ik heb wel gezegd dat ze niet de eerste partner zijn. Op een aantal punten bezitten ze waardevolle knowhow die we niet mogen negeren.

Mevrouw Yolande Avontroodt : Mijnheer de minister, ik had toch wel een precies antwoord verwacht. Uit de cijfers in de bijlage blijkt dat 96 percent van de scholen aan buitenschoolse kinderopvang doet voor en na de lessen en 30 percent op woensdagnamiddag. Daarmee kunnen we de behoeften toch inschatten ?

Ik heb ook nog een vraag bij de initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang. Er zijn 80 initiatieven met 20.000 ingeschreven kinderen. Dat zijn er 250 per initiatief. Dat is toch vrij veel ? Bent u van plan de aantallen te normeren ?

Minister Luc Martens : Ik moet u blijven ontgoochelen. Die cijfers zijn zeer algemeen. De dienst die ze verstrekt

Martens

kan geen detailcijfers geven behalve van bepaalde regio's. We beschikken in Vlaanderen en in België over het algemeen over slechte of weinig statistische gegevens. Ik kan dus niet genuanceerd antwoorden. Ik heb cijfers aangevraagd bij het Centrum voor Bevolkings- en Gezinsstudies. Wanneer ik meer weet, breng ik u op de hoogte.

Wat de initiatieven voor buitenschoolse kinderopvang betreft : de 20.000 ingeschreven kinderen worden niet noodzakelijk opgevangen. Wanneer en hoeveel uren kan men me niet vertellen. Ik wil dus heel voorzichtig omgaan met de cijfers.

De voorzitter : Kan u ons in de volgende vergadering iets meer vertellen ?

Minister Luc Martens : Ik zal cijfers hebben over bepaalde regio's en over bepaalde aspecten, maar ik zal niet over alle gedetailleerde cijfers beschikken.

Ik zal nog even ingaan op de vier vragen van mevrouw Avontroodt. De kwaliteitsgaranties staan beschreven in het advies van de commissie. U deed ook een paar suggesties. We zullen die gebruiken.

U vroeg ook of er nog onenigheid is. Neen, zeker niet ten gronde. Ik zal rekening moeten houden met de gevoeligheden. Hoe ziet de toekomst eruit ? De bestaande initiatieven zullen worden geëvalueerd en misschien een nieuwe plaats, een nieuwe naam krijgen. Voor de financiering van de buitenschoolse kinderopvang moeten we de middelen centraliseren. Ik gaf daarover cijfers in mijn beleidsbrief. De Vlaamse Gemeenschap zal geen bijkomende middelen aanwenden tenzij een deel van de 1,8 miljard frank die werd vrijgemaakt voor de social profit-sector.

Daar zal niet veel meer bijkomen. Indien wel, wordt het uit de 1,8 miljard frank geput, die voor bijkomende tewerkstelling in de social-profitsector wordt vrijgemaakt. Ik zie niet in dat een ander artikel in de middelenbegroting van de Vlaamse gemeenschap bijkomende middelen zal voorzien.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 13.10 uur.*
